

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Henr. Harphii Theologi Ervditiss. Ordinis
Minorvm, Ac Rervm Divinarvm Contemplatoris eximij.
Theologiæ Mysticæ Libri Tres**

Henricus <Herpius>

Coloniæ, 1611

De patientiæ commendatione, quæ dulcescit in paßionis Christi
recedatione, & de triplici patientia Dei, ac de patientia Christi. Cap. LXXII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37362

Lapides torrentis illi dulces fuerunt. Et tunc fortitudo domini perficitur & eleuatur ad beatitudinem septimam. *Beati pacifici, quoniam filij Dei vocabuntur.* Et ulterius ad fructum, qui pax nominatur, mentem quietans in quantum cunque poenalibus, iniuriis & contumeliis, cunctaq; fruibilia reddens. In quo statu Paulus fuisse videtur, cum dicebat: *Complacere mihi in infirmitatibus meis, in contumeliis, in necessitatibus, in angustiis, in persecutionibus pro Christo.* Et iterum: *Repletus sum consolatione, super abundo gaudio in omni tribulatione mea.* Bernardus: Magna vis prorsus amoris, quae sic animas sanctorum Martyrum interiorius rapuerat, quod ita sua corpora foris exponere, & tormenta contemnere valuerunt: at profecto doloris acerrimi sensus non potuit nisi turbare serenum, et si non perturbare. Quid ergo iam solutas corporibus, & ex toto immerfas immenso pelago aeterni luminis, & lumine aeternitatis consecutas credimus? Vtique perfectissimum illi amoris gradum, quo se diligunt tantum propter Deum.

De patientie commendatione, quae dulcescit in passionis Christi recollectione, & de triplici patientia Dei, ac de patientia Christi. Cap. LXXII.

Aqua multa non potuerunt extinguere charitatem, nec flumina obruent illam. Cantic. viij. Aqua multa, id est, tribulationes mundanae minores, influentes & resurgentes ad modum aquae, non potuerunt extinguere charitatem, & hoc propter charitatis feruorem. *Quis enim nos separabit à charitate Christi? Tribulatio, an angustia, an fames, an nuditas, an persecutio, an periculum, an gladius?* Nam sicut ignis flatu venti crescit: sic vera charitas in tribulationibus coalescit. Hinc dicitur in libro Sapientiae: *Quod mirabile erat, in aqua plus ignis valebat.* Sequitur: *Et flumina non obruent illam, id est, maiores & aperta tribulationes ad modum fluminum inundantes, non obruent illam, quantum ad essentiam veritatem, quia dicitur Matthaei septimo: Venerunt flumina, flauerunt venti, & irruerunt in domum illam, & non cecidit.* Fundata enim erat super firmam petram, scilicet Christum, vel charitatem. Igitur ordine debito de virtute patientiae prosequamur, quae nos ordinat ad fructum summam pacis: quam duobus modis apprehendere possumus, scilicet vel nullam molestiam sentiendo (quod tantum erit in patria) vel molestias non molestè ferendo, quod fit veram patientiam exhibendo. Hinc, ut dicitur ad Hebraeos: *Per patientiam curramus ad propositum nobis*

nobis certamen, aspicientes in autorem fidei & consummatorem Iesum, qui proposito sibi gaudio sustinuit crucem, confusione cōtempta. Vnde dicit Augustinus, quod virtus animi, quæ patientia dicitur, tam magnum donum Dei est, quod etiam ipse, qui nobis eam largitur, patientia prædicatur. Cur ergo, vt dicit Hierony. graue sit pro Domino sustinere omnia, quæ nobis aduenerint in hac vita, damna, derogationes, suspensiones, persecutiones, pœnalitates, & similia, quando ille, cum Deus sit, & Dei Filius, pro salute nostra cuncta opprobria, iniuriasque sustinuit? Aut qualiter eum amare dicimur, si pro eo nihil sustinere parati sumus? Nihil enim nobis dignum pro eius amore irrogatur, si sententia illius memores sumus, quæ dicit: *Non est discipulus super magistrum* Et: *Si patrem familiars Beelzebub vocauerunt, quanto magis domesticos eius?* Ergo, qui hinc sustinere non vult, nec discipulum eius se esse comprobat, nec filium, nec seruum, nec domesticum. Si verò passio Domini frequenter ad memoriam reuocetur, nihil adeo durum est, quod nõ æquo animo toleretur: quia sanat omnes amaritudines mentis recordatio dulcis in Cruce pendens. Nihil enim, secundum Augustinum, dulcius in omni pressura tribulationum, quàm memoria Dominicæ passionis. Quantumcunque præsentis vitæ premat afflictio, parum patimur, si recordemur quantum amaritudinis bibit ad patibulum, qui nos inuitat ad cælum. Omnis igitur Christianus attendat ad Christi passionem: attendat, inquam, illum sine vilo peccato, quæ non rapuit exoluentem, attendat Scripturam dicentem: *Flagellat autem omnem filium quæ recipit.* Aut igitur paret se flagellari, aut nõ quærat recipi. Nam si fuerit exceptus à passione flagellorum, exceptus etiã erit à numero filiorum. Flagellauit enim & vnicum Filium, qui non habebat culpam vt flagellaretur, & ad hoc tamen carne indutus est, vt sine flagello non esset. Qui ergo flagellabat Filium vnicum sine peccato natum, putas quia relinquet sine flagello Filiũ adoptatum? Nec matrem propriam sine flagellis suscepit Filius. Nam quis confictus Martyrũ aliquorũ, aut quæ laceratio quorumcunque membrorum, doloribus & tormantibus Mariæ comparari potest, quando vidit vnigenitum suum in Cruce morietem? In corpore namq; nequaquã eius anima perseverasset, nisi diuina virtus eam specialiter obumbrasset. Christus igitur, secundum Gregoriũ, Crucem tolerauit. Quid itaq; pro se pati debet homo, si pro hominib; tâta pertulit Deus? Quid ergo patietius, quid benigni⁹ dici potest, quia viuificatur etiã Christi

Luca 6.
Matt. 10.

Psal. 68.
Heb. 12.

sanguine, qui Christi sanguinem fudit? Talis enim & tanta fuit Christi patientia, quod cum ad Crucem & mortem eius etiam confunderentur sidera, turbarentur elementa, contremisceret terra, sol quoque, ne Iudaeorum facinus aspicere cogeretur, subtraheret radios suos; non tamē loquitur Christus, nec murmurat, nec mouetur, nec maiestatem suam sub illa passione maxima profertur nobis relinquens exemplum, ut & ita faciamus. Vnde & ipse Deus in mundo triplicem ostendit patientiam, cuius gratia dicitur, *patiens & multa misericordia*. Prima nāque eius patientia est, qua diu tolerat inimicos suos, diuinam eius iustitiam ad vindictam quotidie prouocantes, nūquam tamen conuertendos, sed in aeternum reprobandos. De quibus dicit Apostolus ad Romanos, quod *Deus sustinuit in multa patientia, vasa irae apta in interitum*, & hoc ut tandem conuertantur, vel ut per eos boni exerceantur. Vnde dicit Augustinus in quodam sermone, quod omnis malus aut ideo viuit ut conuertatur, aut per illum bonus exerceatur. Quare dicit Beda: *Non sunt condigne passionis huius temporis, ad praeteritam culpam, quae remittitur nobis; ad praesentem gratiam & consolationem, quae infunditur nobis; & ad futuram gloriam, quae promittitur nobis*. Ideo merito dicit Apostolus: *Complaceo mihi in infirmitatibus meis, in contumeliis, in necessitatibus, in angustiis, in persecutionibus pro Christo*. Tam singularis enim est haec virtus, quod multi, qui videntur alijs virtutibus adornati, virtute patientiae reperiuntur vacui. Et sicut vnguenta redolere latius nesciunt nisi commota, sic viri sancti omne quod de virtutibus redolent, in aduersitatibus innotescunt, ac donum, quod in tranquillitate à Domino percipitur, in tribulationibus manifestatur. Secunda verò Dei patientia est, qua misericorditer expectat, ad vitam quidem aeternam praedestinos, sed adhuc à Deo miserabiliter auersos, vindictam & ultionem eis debitam suspendendo, sicut Apostolus ait de semetipso, i. ad Timoth. *Qui prius fui blasphemus, & persecutor, & contumeliosus, sed misericordiam Dei consecutus sum, ut in me primo ostenderet Dominus Iesus omnem patientiam, ad informationem eorum qui credituri sunt illi in vitam aeternam*. Sicut ergo te diu sustinuit Dominus in malitijs tuis antequam conuertereris, sic post conuersionem & tu patienter sustine Dominum in suis flagellis. Quia nimirum sicut est signum reprobationis quando mali semper prosperantur; sic etiam est signum electionis, quando boni flagellantur. Alioqui secundum Gregorium, cum valde occulta sint Dei iudicia, tunc tamen sunt occulta,

Patentia
Dei.

Rom. 9.

Rom. 8.

2. Cor. 12.

1. Tim. 1.

ora, cum hic est bonis bene, & malis male: quia de bonis cum hoc fit, incertum est, vtrum hoc fiat vt promoti in melius crescant, an latenti Dei iudicio hic remunerentur. Et cum malis male est, incertum est, vtrum hic corrigantur, an hincorum poena incipiat, & in futura nunquam tempora terminetur. Nam poena praesens si afflicti animam conuertit, finis est culpae praecedentis. Si vero ipsum ad Dei timorem non conuertit initium est poenae subsequens. Flagella vero bonorum, aut perpetrata mala purgant, aut quae perpetrari poterant, futura deuitant. Vnde valde iniustum est, si de iusta passione vel afflictione murmuramus. Quisquis enim de percussione murmurat, quid aliud quam iustitiam ferientis accusat? Ad magnam enim vtilitatem diuino iudicio mens iusti diuersis passionibus & aduersitatibus agitatur, pro quibus si non murmurauerit, sed Deo gratias egerit, suaeque culpae, quod talia pati dignus sit, imputauerit, hoc quod ex passione tolerat, ei pro virtute magna, & meritorum cumulo reputatur. Tertia demque patientia Dei est, qua conuersis ad se misericorditer indulget spatium vite, vt agant dignos fructus poenitentiae, qua mereantur perfectam indulgentiam tam culpae quam poenae, vt de cetero non condemnet vlciscendo, non confundat impropere, nec minus diligit imputando. Quod quia perfectius & citius consequuntur mala perferendo quam bona perficiendo, misericorditer eis indulgetur & patiedi copiam, & patientiae virtutem, quae est pars fortitudinis quasi potetialis, eo quod adiungitur fortitudini, sicut virtus secundaria principalis: Ad fortitudinem enim pertinet id sustinere quod est summe difficile, scilicet pericula mortis. Et ad patientiam pertinet sustinentia quorumcumque malorum. Frequenter tamen vnum in sacra Scriptura ponitur pro alio. Est igitur, secundum Augustinum, patientia hominis, qua mala aequo animo toleramus, id est, sine perturbatione tristitiae, ne animo iniquo bona deseramus, per quae ad meliora perueniamus. Mali vero multa patiendos, vt aliquod adipiscantur particulare bonum honestum, utile, vel delectabile, non habet veram patientiam, quia dicit Augustinus lib. de patientia, quod patientes proprie dicuntur, qui malum non committendo ferre, quam non ferendo committere. In illis autem, qui mala sustinent vt mala faciant, nec miranda, nec laudanda est patientia, quae nulla est: sed miranda duritia, nefandaque patientia.

Math. 3.

Patientia
quid.